EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Confinament preventiu o estat policial

Â

Protesto, ja d'entrada, sobre la manera com s'està gestionant la crisi sanitària d'aquest coronavirus tristament famós. Potser vaig a contracorrent, però deixeu-me buidar el pap sobre algunes coses que s'han fet per imposar un control de la població que frega (i de bon tros!) la llibertat individual. Amb l'excusa de la por a la malaltia vírica -molt humana, val a dir!- i per tapar la falta de prevenció de la major part dels governs, aquests han sortit ràpidament a declarar l'estat d'alarma i a fer una llista de coses que són clarament inútils i improcedents. Només per demostrar autoritat. Han estat incapaços, en canvi, de dotar àgilment de recursos els serveis sanitaris. Per exemple, no hi ha prou material de protecció per al treball dels metges i per al personal d'infermeria (tots treballant amb un plus de generositat professional que cal agrair), ni suficients respiradors per als malalts, ni tests de detecció de les persones infectades, sense els quals hom funciona a les palpentes i no es pot fer cap gestió correcta de l'emergència. I tampoc no hi ha un pla de contingències per a salvar l'economia d'empreses i treballadors. És que ni tan sols s'ha decretat una condonació dels impostos a la productivitat ni una congelació de tot: és a dir, ningú cobra, però tampoc ningú paga res durant aquest període, especialment hipoteques, préstecs bancaris, impostos i subministres monopolístics: aigua, llum, gas, comunicacions? Per no parlar dels militars, que han tret a passejar per fer el paperot amb desinfeccions que podria portar a terme qualsevol empresa o servei especialitzat tant bé o millor que ells. Espanya sempre que té un gran problema s'encomana a l'exèrcit. És un clàssic de la seva tortuosa història! I aquesta gent a mi em fa més por que el virus. Per acabar de reblar el clau ara l'Estat ha decidit autolegalitzar la geolocalització dels nostres aparells mòbils de telefonia. Control total i unilateral de la població. Això tindria un cert sentit si, previ consentiment personal, es vol fer un seguiment de la traçabilitat dels grups humans a nivell sanitari. Però caldria saber abans qui està infectat i qui no. Ara mateix això no se sap per manca de planificació i recursos. Per tant, no és difícil sospitar la raó profunda, que no és pas terapèutica.

Però on voldria incidir especialment és en determinades normatives del nostre dia a dia que són, al meu entendre, absurdes i més pròpies d'un estat policial. És com un assaig general per quan, per altres raons, calgui desactivar la protesta i la dissidència. Comencem pel fet de no poder anar pel carrer o dins d'un vehicle dues persones juntes, encara que siguin de la mateixa família, quan realment conviuen tot el dia sota d'un mateix sostre. Seguim per la prohibició a anar a caminar per la muntanya o a l'aire lliure. Si no s'hi va en grup, ja em direu a qui podem encomanar la malaltia? No és millor respirar l'aire pur, que no pas el viciat de la ciutat? No és sa fer exercici i escampar la boira? Qui té un gos pot sortir tothora; en canvi els nens no es poden esbargir, encara que sigui sense contacte amb altres companys de fora de la família i amb la supervisió dels pares. Me n'alegro, això sí, pels gossos, que no havien passejat tantes vegades al dia amb l'excusa de que han de fer les seves feines. Entenc que es confini la població en un àmbit territorial determinat i no es permeti anar amunt i avall en tot moment, però si algú va a passar el confinament a la seva segona residència i no es mou d'allà, per què se li ha d'impedir? Que no paga religiosament els seus impostos per disposar d'aquell habitatge?

Anem ara pel tema dels serveis essencials i els productes de primera necessitat. Això també és relatiu. Perquè, posem pel cas que necessito adquirir uns mitjons. Si vaig a l'establiment corresponent és més probable que hi trobi menys gent que no pas a la carnisseria o al forn de pa. Seguint mesures de seguretat i d'higiene elementals i raonables, em demano per què no poden obrir els petits comerços en general (no les grans superfícies comercials), com va ser possible els primers dies del confinament? No és molt pitjor permetre que la gent vagi a treballar sovint en transport públic ple de gent, a una empresa sense saber abans qui porta el virus? O

com és que puc comprar la mona de Pasqua per seguir la tradició i, per contra, no es pot adquirir un llibre per Sant Jordi. Que no és la cultura i la lectura aliment per al cervell? I podríem anar seguint. Per postres, tota aquesta absurda normativa -almenys pels exemples que he esmentat- és controlada per les diverses policies amb un zel que ja m'agradaria que tinguessin per perseguir els petits furts i la delinqüència fiscal a gran escala. Mancats d'uns protocols adequats de salut pública, els que manen s'han limitat a prohibir coses i que tothom amagui el cap sota l'ala fins que la tempesta desaparegui. No sé què em passa, però jo, amb el pas dels anys, cada vegada em torno més contestatari i anarquista.